

Ivan Rajović

TIHO PULSIRANJE TE NEUMORNE PUMPICE KOJU SMO NEKADA ZVALI SRCE

Dugo sam razmišljao da li uopšte da započnem ovaj tekst, i kako, dok su me sve vreme negde iz nadošle podsvesti svojim nazubljenim kljunčićima grickala potpitanja : kome i zašto?

Hodajući tako među ljudima, ili onim što mislimo da oni jesu, najednom primetih da ljudi više nema, da su zapravo prestali da postoje. Naravno, ne ono što je biološka odrednica, klasifikovani pojam niko ne zna kako i zašto dogođen ovde i etiketiran kao *čovjek*, već ljudi, što bi trebalo da podrazumeva određenu karakterologiju kakvu smo do sada poznavali i koja nas je, kako su nas učili vrli vaspitači u tajnoj službi Novog svetskog poretka, razlikovala od životinja.

Zaprepastih se nad ovom pojavom, ako je to pojava, a ne odjava, koja je, iskreno rečeno, mogla da bude i samo varka, tek neočekivana reakcija mojih prenadraženih čula i videla. Zato se skoncentrisah, pogledah malo bolje, levo – desno, gore – dole, oslušnuh žamor bezlične i otupele svetine i ponovo se zaprepastih : nigde ljudi, jebote, sve neki drugi, a vrlo nalik tom u mojoj lobanji vidno memorisanom fajlu. Dakle, to je to!

Možda su pripreme za ovaj čas trajale dugo, decenijama, možda čak i hiljadama godina, u nekim podzemnim bunkerima, pustinjским eksperimentalnim poligonima, ispod morske površine, u ledu zavejanih polova ili na nepristupačnim planinskim vrhovima, u nekoj masonskoj jazbini kakve se pominju u nekim od mnoštva teorija zavere, razmišljam ja

Ali, kako to biva, dođe i taj trenutak kad i polagani procesi uticaja na nešto dostignu tačku u kojoj jednostavno shvatimo da je promena uspela i da to više nije ono što je bilo - što smo znali, ako smo ikada išta znali.

I, zato razmišljam dalje, ili samo mislim da mislim, a ni sam više nisam načisto da li sam ja - ja ili sam neko drugi. Uglavnom, kako god bilo, čini mi se da se mnogi od takozvanih *ljudi* koje znam, ili sam ih tek kasnije upoznao, pokazuju u nekom novom svetlu, više nekako kao pajaci, ginjoli, lutke na navijanje, tutumraci, bene, ljige ili u boljoj varijanti kao mehaničke igračke, bar po mojim merilima.

Uostalom, na osnovu ovoga što znamo, a što je veoma sumnjivo, tanko, sažvakano i prilagođeno potrebama manipulacije ovim bićem koje sada masovno čipuju, žigošu, zaprašuju, vakcinišu i bukvalno desetkuju, jasno je da ovaj svet ovakvim kakav je nisu napravili humanisti i oni koji su se obazirali na etiku i rođačku pripadnost, već u najblažoj varijanti rećeno – pragmatični tipovi. Oni kojima je ljudski rod, šta god se po tim podrazumevalo, samo sredstvo za postizanje cilja u kojem za taj i takav rod nema mesta ni uloge. Svet svemoćnih koji sva znanja i sredstva drže pod kontrolom i egzistiraju u dimenziji koja je sasvim izvan racionalnog rasuđivanja klasičnog homosapiensa. Da, na ovom mestu se lako zaroni u oblast teorija zavere, kako se to danas zove, a što podrazumeva da postoje neki svetovi i neke tajne izvan poimanja takozvanog običnog čoveka koji je zapravo u svemu tome samo zamorče sa 70% zatamnjene sopstvene moždane mase. U međuvremenu taj procenat, mislim te zatamnjene mase, gotovo je porastao do maksimuma.

Reklo bi se kako je oduvek suštinska težnja onog što smo čovekom nazivali, odnosno najgorih primeraka toga, da potčini volju i telo sebi sličnih, sabraće svoje. Tako je to bilo nekad i tako je ostalo do kraja koji se već može

naslutiti, omirisati, čuti... Oduvek su postojali oni koji su svim silama težili da zavladaju drugima i nisu birali metode da to i ostvare, a ljudi, oni sa tananijim osećajem za pravdu, su samo naslućivali, ili čak ni to, da im neko tamo radi o glavi i pokušava da ih svede na nivo roblja i pokusnih uzoraka. Vreme u kojem jesmo, odnosno oni koji njim gospodare, čak i ne pokušavaju da to predstave drugačije. Pre bi se moglo reći da su postali toliko moćni da sada mogu mirne duše da igraju otvorenih karata. Tako više nemamo *teorije zavere*, ali imamo svest o tome da je koncentracija moći, znanja, tehnologije, novca i svega ostalog što je potrebno da bi se neko nametnuo kao vladar nad čovečanstvom u rukama nekolicne za koju se ne zna u čijim je rukama i iz kakvog se i čijeg centralnog mozga obučavaju i vode.

U takvom svetu sa saznanjem koje smo do sada stekli, suština čoveka kao takvog postala je vrlo problematična i diskutabilna. Zabavljeni čarolijom umetnosti, zabave, sporta i dokoličenja ljudi su najednom osvanuli u jednom digitalizovanom, hladnom, bezosećajnom i sterilnom svetu budućnosti koja je tu i u kojoj su sve one karakteristike za koje su nam sugerisali da krase čoveka namah prestale da postoje, ili bolje rečeno da se vrednuju.

Taj ubogi stvor, ta greška tvorčeve zamisli o bezgrešnom biću koja po nekim religijama na ovom i ovakvom svetu i nema preča posla nego da moli za oprost bivših, sadašnjih i budućih grešnih misli i radnji konačno se i sama pretvorila u otelovljeni greh ispranog mozga i samo na korak od sopstvenog gašenja.

Misli i ideje onih koji su koliko do juče važili za nedodirljive, umne i predvodničke gromade i koji su postavljali temelje ljudskoj egzistenciji, ili smo bar u tu zabludu verovali, najednom su postale potpuno neprihvatljive, anahrone, čak nekako detinjaste i smešne. Te misli ili citati negdašnjih velikana mudrosti danas žalosno i nekako stidljivo lepršaju oko naših ušiju i pred našim očima kao patinirane konfete jedne civilizacije koja je nekada negde postojala i sa kojom je izgubljena svaka veza, kao i sa svim prethodnim civilizacijama, uostalom. Valjda to tako biva, kao kod atletičara u trci sa preponama.

Današnjoj deci koja više ne znaju ni šta je *rukopis*, *duša*, *empatija*, *bližnji*, *ljudskost*... već sama tehnologija nastanka tih umotvorina na kojima smo

mi gradili svoje svetove i vaspitavali volju toliko je daleko kao nama pećinski crteži, a njihova suština im je potpuno besmislena, mada iskreno rečeno u mnogim slučajevima i nama.

Dakle, mnogo je toga što govori u prilog činjenici da je svet skliznuo ili se uzdigao u novu fazu, na sledeći nivo te igrice koja se zove *bitisanje*, a da mi, zapravo, nikada nismo znali šta to suštinski znači i zašto učestvujemo u svemu tome. Sudeći po svemu, nikada nećemo ni saznati jer kao što rekoh, čini mi se da su ljudi prestali da postoje, a ovo što vidite samo je uzorak nečega, bez identiteta i volje, čak i volje za moć, što putuje kroz vreme nikada manje nego danas shvatajući gde je, šta je i ka čemu se zaputilo. No, možda ipak postoji neko ko to zna, taj neko sa početka priče, koji upravlja nama, našim životima i svim onim što još uvek mislimo da jesmo ili bi trebalo da budemo. Uostalom, pogledajte u ogledalo i recite šta vidite: natčoveka, čoveka, zombija ili ništa od toga, tek praznu ljušturu ispunjenu paučinom u kojoj još uvek jedva čujno pulsira ta neumorna pumpica koju smo nekada zvali *srce*.

PR

DIOGEN pro kultura

<http://www.diogenpro.com>